

בש"פ 442/17 - מדינת ישראל נגד שלומי מועלם

בבית המשפט העליון

בש"פ 442/17

כבוד השופט י' דנציגר
מדינת ישראל

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

המשיב: שלומי מועלם

בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני ב-90 ימים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה – מעצרם), התשנ"ו-1996

בשם המבקש: עו"ד סיון רוסו

בשם המשיב: עו"ד אלן מסטרמן

החלטה

לפנינו בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני ב-90 ימים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה – מעצרם), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרם), החל מיום 25.12.2016, או עד למתן פסק דין בעניינו בת"פ 12493-11-15 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם מבין המועדים.

רקע עובדתי

1. ביום 10.11.2015 הוגש נגד המשיב ושני נאשמים נוספים כתב אישום מתוקן. לפי המפורט באישום הראשון, במהלך החודשים אפריל-מאי 2015 מכר הנאשם 1 למשב, ביתו של המשיב בקרני שומרון, רימונ ג' קולח השיר לכוכחות הביטחון. המשיב הורה לרон אב גיא (להלן: רון) להחביא עבورو את רימון הג' והלה החביא אותו בחורשה ליד גן ילדים בקרני שומרון. במספר הזדמנויות, במועדים שונים במהלך התקופה הרלבנטית, בקרני שומרון, מכר הנאשם 1 למשיב רימוני הלם השיכים לכוכחות הביטחון תמורה 200 ש"ח או סמך גראס בשווי זה. לאחר כל עסקה החביא רון

עמוד 1

את הרימונים בחורשה בהוראותו של המשיב. בהמשך, דרש המשיב מרון כי יגנוב עבورو רימוני הלם הנמצאים בסמוך לבתו של הנאשם 1 בקרני שומרון וחזקתו. בהתאם, ארבע רון בסמוך לבתו של הנאשם 1, הוציא שkeit אשר הלה הטמיין במקומם מחבוא ובבה שישה רימוני הלם השיכים לכוחות הביטחון, נטל אותם עימנו והסתירם בחורשה. בשני מועדים אחרים, בסמוך לבתו של המשיב בקרני שומרון, מכיר המשיב רימון הלם השיך לכוחות הביטחון לאדם אחר תמורה סם מסוג גראס בשווי 600 ש"ח. בגין המעשים הללו, הואשם המשיב בעבירה של סחר בנשק (ריבוי עבירות) לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); החזקת נשק (ריבוי עבירות) לפי סעיף 144(א) לחוק; נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק; ורכישת נשק (ריבוי עבירות) לפי סעיף 144(א) לחוק.

האישום השני מייחס למשיב ריבוי עבירות של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק. בין היתר, נתען בכתב האישום כי המשיב צעק לעבר הנאשם 1 ולעבר רון לבל ישתפו פעולה עם החוקרים; והוא לנאה 1, בבית המעצר שבבית המשפט, לומר בחיקרתו כי הוא חולה, לבים התעלפות ולאיים כי הוא עומד להתאבד; והוא לרон, במהלך הסעitem מבית המעצר לחקירה, כי ישנה את עדותו ויאמר "שלא היה שום דבר"; וצעק לנאה 1 מספר פעמים, בתחנת מרחב שומרון, "תשמור על זכות השתיקה" והוא לו לא לשfq פעהה בחיקרתו.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום המקורי, ביום 5.11.2015, הוגש בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו (מ"ת 15-11-12550). ביום 1.2.2016 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי (השופט מ' ברק נבו) בונגע לתשיתת הראיות הילכודית בעניינו של המשיב. לאחר שסקר בהרחבה את הראיות בתיק, קבע בית המשפט לגבי עבירת השיבוש כי "אין צורך להזכיר מילימ על אודות קיומן של ראיות לכואורה". אשר לעבירות הנשק, הוטעם כי קיימות סתיות בגרסאותו של רון, המציגות לראיות המצביעות בבוראו על כך שרон ביקש להפליל את המשיב; וכי החיזוקים החיצוניים שהציגו המבקרת נוגעים בחלוקת לאיורים שאים חלק מכתב האישום. בסופו של יום, קבע בית המשפט כי קמה תשיתת ראיות אף בכל הקשור לעבירות הנשק אך כי "יש בה חולשה ממשית". לצד זאת, מצא בית המשפט כי קיימת בעניינו של המשיב עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות – אשר קמה ועומדת נוכח עבירות הנשק בהן הוא מואשם, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים – והוא על קבלת תסוקיר שירות מבנן על מנת לקבוע האם ניתן יהיה להסתקה בחלופה שאינה מעצר מאחורי סORG וברית.

3. מתסקרי המעצר שהוגשו בעניינו של המשיב (שתאריכם 31.1.2016 ו-17.2.2016) עולה, בין היתר, כי הוא מתקשה לבחון את התנהלותו באופן ביקורתית ומשליך את האחריות למצבו על גורמים חיצוניים. עוד תיאר שירות המבחן היכרות מוקדמת עם המשיב על רקע הרשעה בעבירות רכוש וסמים שביצע כשהיה כבן 18, אשר בוגנה הוטלו על המשיב מאסר על תנאי, עבודות לתועלת הציבור וצו מבנן. עוד נמסר כי נגד המשיב תלוי ועומד תיק חקירה בגין החזקת סמים ונכס החשוד כגןוב. בסיכוןו של דבר, העירק שירות המבחן כי קיימים סיכון להישנות מעורבות המשיב עם החוק. אשר לחולפת המעצר שהצעיר המשיב – בבית אימו בקרני שומרון, בפיקוחה ובפיקוח אחותיו וגיסו – התרשם שירות המבחן כי האם אינה מכירה בסיכון במצבו של המשיב ואינה דמות סמכותית עבورو ולפיכך אינה מתאימה לפיקח עליו. בונגע לאחותו וגיסו של המשיב, מצא שירות המבחן כי הם ממוקדים בניהול יציב של משפחתם והתקשו על רקע זה לאורך השנים להיות פניות ולסייע למשיב באופן אקטיבי. הם גוננו על המשיב והתקשו להוות דמויות מרטנסות עבورو, על אף שנחשפו לחלקים בעיתיות בתנהלותו סביב קשייו השולטים, מעורבותו עם החוק וצריכתו חומרם ממקרים. נכון היום הוריהם לילדיים קתינים וממוקדים בבניית התא המשפטי, ובהתחשב בהתרומות כי הם אינם מהווים דמויות סמכות עבור המשיב ויתקשו להציג גבול לתנהגותו, מצא שירות המבחן כי הם אינם מתאימים לפיקח עליו. נכון האמור ובהעדר חלופה מתאימה לסיכון במצבו, לא המליץ שירות המבחן על שחרורו של המשיב ממעצר מאחורי SORG וברית.

4. בהמשך לכך, ביום 18.2.2016 הארכיב בית המשפט המחוזי (השופט מ' ברק נבו) את מעצרו של המשיב מאחורי סORG וברית עד תום ההליכים נגדו. על אף החולשה הראיתית שנקבעה בעניינו של המשיב, הדגיש בית המשפט כי שאלת עצמת עילת המעצר כרוכה במידת האמון שניית לסתם משפטי. נכון העובהה כי לאורך השנים היה המשיב

מעורב בהנהלות עברינית – אף שלא ניתן לדבר בעניין זה על "recht" של התנהלות עברינית – וכן נוכח התשתית הראיתית הלכוארית (אף אם היא חלה בכל הקשר לעבירות הנשק), נקבע כי נשקפת מן המשפט "מסוכנות ממשית". בהינתן המלצטו של שירות המבחן, לא ראה בית המשפט לשחרר את המשפט מעוצר מאחרי סORG ובריח. לצד זאת, הוטעם כי במקרה בו יעלה בידי המשפט לחזק את חלופת המעצר המוצעת באמצעות הצגת מפקח סמכותי נוספים ולצד פיקוח אלקטרוני, ניתן יהיה להורות על שחרורו מעוצר מאחרי סORG ובריח.

5. ערך שהגיש המשפט על החלטה זו התקבל על ידי בית משפט זה ביום 10.4.2016 (בש"פ 2202/16, השופט ע' פוגלם), אשר הורה על השבת הדין לבית המשפט המקורי לצורך קבלת דיווח מנהל הפיקוח האלקטרוני. בהחלטתו, עמד בית משפט זה בארכיות על התשתית הראיתית הלכוארית וקבע לבסוף כי קיימת חולשה ממשית להוכחת האישום הראשוני. בסיכוןו של דבר, השתכנע בית המשפט כי בנסיבות העניין מתקיים מטען מיוחד "טעמים מיוחדים" – הנדרשים לפי סעיף 22(ב) לחוק המעצרים, ומאפשרים את העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני של מי שנאים בעבירות המנוויות בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים – תוך שיקע כי:

"במלול נסיבות העניין, נוכח החולשה ממשית בעוצמת הראיות וטיבה של חולשה זו;
ובשים לב לעברו הפלילי הבלתי המכיבד של העורר, סבורני כי כף המזנינים נוטה לשקיית שחרورو של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני עד תום ההליכים נגדו, וזאת למרות שgam לדידי חלופת המעצר שהוצאה אינה מיטבית" [פסקה 21].

6. ביום 14.4.2016 התקבלה חוות דעת בדבר היתכנות פיקוח אלקטרוני, בו מסר קצין משטרת כי לא בוצעה בדיקה בפועל של מקום המעצר המוצע. זאת, נוכח העובדה כי "מדובר בנסיבות בעל מאפיינים של ארגון פשיעה", כאשר המשפט "הינו בכיר וניכר כי כפוף רק לדמות אחת בכירה ממנו". עוד נמסר כי הכתובת המוצעת נמצאת ביישוב בשומרון הסמוך לשתי הערים; דבר העולם להקשות על הפיקוח. בתגובה, ביקש בא-כוח המשפט לקיים דין בנסיבות של קצין המשטרת ולאפשר לו לחזור אותו.

7. סמוך לאחר מכן, הודיעו המבקרת כי היא מושכת את חוות הדעת הראשונה וכי בכוונתה לבצע בדיקה בדבר היתכנות של פיקוח אלקטרוני. בחוות דעת נוספת נספט מיום 27.4.2016, נמסר כי היישוב קרני שומרון שוכן על כביש 55 המחבר בין שתי הערים פלסטיניות; כי מתחילת שנת 2016 נרשמו 32 אירועי פח"ע ועשרות אירועים של ידו בניינים; וכי לפיקח קיים קושי אובייקטיבי ביצוע פעילות פיקוח תוך מתן תגובה מהירה במקרה של הפרה מצד המשפט.

8. בהחלטה מיום 30.5.2016 נדרש בית המשפט המקורי (השופט ז' בוסתן) לטענות הצדדים בדבר מעצר בפיקוח אלקטרוני בשתי יהודה ושומרון בכלל ובפרט בעניינו של המשפט ובכתובת המוצעת על ידו. הוטעם כי על כל מקרה להיבחן לגופו ונקבע כי אין במקרה דנן נימוקים מיוחדים המצדיקים סיכון חי אדם לצורך הטלת פיקוח. על כן, וביעדר היתכנות למעצר בפיקוח אלקטרוני בעניינו של המשפט, הותיר בית המשפט את המשפט מעוצר מאחרי סORG ובריח עד תום ההליכים נגדו.

9. ערך שהגיש המשפט התקבל על ידי בית משפט זה ביום 23.6.2016 (בש"פ 4831/16, השופט ע' פוגלם) – אשר עמד על התשתית הנורמטטיבית בכל הקשר למעצר בפיקוח אלקטרוני בשתי יהודה ושומרון – באופן זה שהתיק הוחזר לבית המשפט המקורי על מנת לאפשר את חקירתו של קצין המשטרת בידי המשפט וקבלת החלטה נוספת בסוגית שחרורו של המשפט מעוצר מאחרי סORG ובריח.

10. ביני לבין, הגיעו לKİצה תקופת תשעת חודשים של המשפט עד תום ההליכים נגדו. בהחלטה מיום 3.8.2016 האירך בית משפט זה את מעצחו של המשפט, בהסכםתו, עד ליום 21.8.2016 (בש"פ 5882/16, השופט א' חיוט).

11. ביום 9.8.2016 – ולאחר שבדין ביום 21.7.2016 חקרו הצדדים את קצין המשטרה – הורה בית המשפט המחויז (השופט ד"ר ש' בורנשטיין) ליחידת הפיקוח האלקטרוני להשלים את בחינת היתכנותו של פיקוח אלקטרוני בבית אמו של המשיב, תוך שהטיעים כי מדובר בהשלמתה בדיקה טכנית בלבד. בnimוקיו, ציין בית המשפט, בין היתר, את החולשה המתמשת בעוצמת הראות כנגד המשיב, כמו גם את העובדה כי הוא מצוי במעצר תקופה של כתשעה חודשים ועבورو הפלילי אינו מכבד.

12. לאחר שהתקבלה חוות דעת מטעם יחידת הפיקוח האלקטרוני בה נמסר כי הפיקוח ישם, הורה בית המשפט המחויז (השופט י' שפר) ביום 16.8.2016 על העברתו של המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית אמו בקרני שומרון, תחת פיקוחם של אחותנו וגיסו.

13. ביום 21.11.2016 הגיע המשיב בקשה להוספת אמו כמפקחת נוספת, תוך שציין כי אחותנו וגיסו "מתקשים מאד לפיקח לסירוגין בלבד" על המשיב. ביום 27.11.2016 הגיעו אחותנו וגיסו של המשיב "בקשה להפסקת פיקוח" בו מסרו כי הם עתדים לעبور דירה "בזמן הקרוב ולא יכולם לעמוד בכל הקשור לפיקוח". על כן, עתרו להסир מעלהם את כל ההתחייבות והערביות עליהם חתמו. ביום 29.11.2016 קים בית המשפט המחויז דיון בבקשתות אלה. בהחלטה מאותו היום, הורה בית המשפט לשירות המבחן לבחון אם יש בחלווף הזמן כדי לשנות את התרשםות השילilit הקודמת מהאפשרות כי אימו של הנאשם תשמש כמפקחת. עוד הורה לשירות המבחן לבחון את השינוי בגישתם של אחותנו וגיסו של המשיב, שכן על פניו לא ברור כיצד מעבר דירה מונע את המשך מחוייבותם.

14. ביום 4.1.2017 הגיע שירות המבחן תסקיר משלים, בו נמסר כי בפגש עם גיסו של הנאשם מסר הגיס כיโนכח המשכיות ההליך ונוכח היותו אב לילדים קטנים הוא ואשתו (אחותו של הנאשם) יתקשו להפסיק ולפרק על המשיב. עוד בבחן שירות המבחן מפקחים נוספים שהוצעו על ידי המשיב – אימו, ואחות וגיס נוספים. בפגש עם אימו של הנאשם עלה בשנית כי על אף הבנתה הקונקרטית ביחס לתקפיך הפיקוח האלקטרוני, היא אינה מראה דמות סמכותית עבור המשיב והיא תתקשה לזהות מצבי סיכון אפשריים. עוד נמסר כי בשיחה עם אחותנו וגיסו (הנוספים) של הנאשם, הם התקשו להתייחס באופן ענייני למיחסם לו. שירות המבחן תתרשם מהם כמו שאינם מהווים עבור המשיב דמיות סמכותיות וכי יכולת השפעתם עליו הינה "נמוכה ביותר". בסופה של יום, נקבע ביחס לשלוות המפקחים המוצעים כי הם יתקשו לזהות מצבי סיכון ויתקשו למתן או להשפיע על התנהלותו של הנאשם. על כן, לא מצא שירות המבחן להמליץ על מפקחים אלו.

15. בהחלטה מיום 5.1.2017 אימץ בית המשפט המחויז (השופט א' יקואל) את המלצת שירות המבחן ודחה את הבקשה לתוספת המפקחים האמורים. עוד ציין בית המשפט כי חקר בעצמו את המפקחים בדיון שנערך לפניו, והגיע למסקנה כי הם יתקשו לזהות המשך קיום קשרים שלווהים מצדיהם של הנאשם בתוך הבית ויתקשו להוות גורמי תמייהה עבورو, כאשר יכולת השפעתם עליו תהא מצומצמת ביותר.

רקע נורמטיבי

16. ביום 3.11.2016 ניתן פסק דין ב-בש"פ 4206/16 מדינת ישראל נ' טחימר (להלן: עניין טחימר), בו נקבע (בදעת רוב של השופטים נ' הנדל ו-צ' זילברטל, בנגדו לumedתו הוחלקת של השופט ח' מלצר) כי משקלו של יום מעצר רגיל יהיה כפול משקלו של יום מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני (קרוי, ביחס המקרה של 1:2), לעניין תקופת המעצר המירבית הקבועה בסעיף 61(א) לחוק המעצרים. לצד הכרעה עקרונית זו, נקבעה "הוראת מעבר", לפיו החל ממועד מתן פסק הדין תעמוד למדינה תקופת מעבר של חודש ימים, במהלך אותה תקופה נאשם להיות במעצר – וליתר דיוק, לא ישוחרר מכוח סעיף 61(א) לחוק המעצרים – על מנת לאפשר לנציגו המבקש לפנות לבית משפט זה בבקשת להארכת מעצרו.

17. ביום 22.11.2016 ניתן פסק דין ב-בש"פ 6649/16 מדינת ישראל נ' פישר (אנכי והשופטים נ' הנדל ו-ע' ברון) (להלן: עניין פישר). בוחות דעתך, אליה ה策טרפו חבירו להרכבת, דחתי את טענת המדינה לפיה במרקבה בו נאשם היה עצור בתחילת במעצר מأمور סORG וברית והועבר לאחר מכן למעצר בפיקוח אלקטטרוני יש לקבוע כי מניין תקופת 18 החודשים לצורך הארכת מעצרו (הקבוצה בסעיף 61(א) לחוק המעצרים) יקבע לפי יחס המרה של 1:1 בלבד. בפסקה 20 לחווות דעתך, אף הטעמתי את הדברים הבאים:

"משמעותה המעשית של ההלכה שנקבעה בעניין טחימר - אותה יש לאמץ לשיטתך אף במרקבה דן - הינה "האחדה" בין תקופות המעצר המרביות שנקבעו בסעיף 61(א) לחוק המעצרים: תשעת החודשים שנקבעו למעצר מأمور סORG וברית; ו-18 החודשים שנקבעו למעצר בפיקוח אלקטטרוני. במילים אחרות, שימוש ביחס המרה של 1:2 מוביל, מינה ובה, לכך שאין חשיבות לשאלת האם אנו מונים תקופה של תשעה חדשים מأمور סORG וברית (שאלה מצרפים, בהתאם ליחס ההמרה, את ימי המעצר בפיקוח אלקטטרוני); או לחילופי 18 חדשים מעצר בפיקוח אלקטטרוני (שאלה מצרפים, בהתאם ליחס ההמרה, את ימי המעצר מאمور סORG וברית)"
[ההדגשות במקור].

18. בהחלטה של הרכבת בעניין טחימר מיום 30.11.2016, הוארכה תקופת המעבר (שנקבעה כאמור בפסק הדין) עד ליום 25.12.2016.

19. מן הכלל אל הפרט. מפי המבוקשת נמסר כי עבר לעניין טחימר, סברה כי נכון העובדה שהמשיב דנא נתון בעת במעצר בפיקוח אלקטטרוני, תקופת המעצר המרבית (הקבוצה בסעיף 61(א) לחוק המעצרים) שרבלבנטית לגבי הינה 18 חודשים, כאשר ימי מעצרו מאמורים סORG וברית ימננו ביחס המרה של 1:1. על כן, סברה כי מעצרו עד תום ההליכים של המשיב יפקע רק בחלוף 18 חודשים מיום מעצרו (5.11.2015), קרי, ביום 5.5.2017. עם זאת, בהתאם להלכות שנקבעו בעניין טחימר ובעניין פישר, נהייר כי תקופת המעצר המרבית כאמור חלפה למשה כבר ביום 5.8.2016 (בחילופי תשעה חדשים מיום מעצרו), כאשר לא היה בהעברתו של המשיב למעצר בפיקוח אלקטטרוני כדי "להאריך" את תקופת המעצר המרבית. על כן נדרש היה התייחסה החלטה של בית משפט זה על הארכת מעצרו של המשיב, לפי לסעיף 62 לחוק המעצרים, על מנת להוותו במעצר. דא עקא, פרט להחלטת בית משפט זה מיום 3.8.2016 (בו הוארך מעצרו של המשיב כאמור עד ליום 21.8.2016) לא ניתנה כל החלטה נוספת להארכת מעצרו של המשיב.

20. זאת ועוד, בהתאם להוראת המעבר שנקבעה בעניין טחימר, היה על המבוקשת להגיש בקשה להארכת מעצרו של המשיב, לכל המאוחר, עד ליום 25.12.2016. על אף האמור, הבקשה דנא הוגשה רק ביום 13.1.2017, קרי, באיחור של קרוב לשולשה שבועות. על כן, אין חולק למשה כי המשיב נתון בעת במעצר לא חוקי. עם זאת, כפי שאפרט מיד, הצדדים חולקים באשר לאורך של המעצר הלא חוקי בו נתון המשיב.

טענות הצדדים בבקשת

21. בפתח דבריה, טענת המבוקשת - באמצעות באת-כחווה, עו"ד סיון רוסו - כי בעקבות עניין טחימר היא עשוה את מרבית המאמצים על מנת שתקלות מהסוג שארעה בעניינו של המשיב לא יקרו עוד. לצד זאת, טוען כי העובדה שנפלה שגגה בהליכי המעצר אינה מהוות שיקול יחיד ומカリע בשאלת אם יש לה夷tar לבקשת להארכת מעצר. זאת ביחד, נכון העובדה כי עצמת הפגיעה בחירותו של אדם הנתון במעצר בפיקוח אלקטטרוני שונה באופן מהותי מהפגיעה ככל שמדובר במעצר לא חוקי מאמורים SORG וברית. עוד טוען כי המעצר הלא חוקי החל, למעשה, ביום 25.12.2016, והוא המועד שעדי אליו חלה הוראת המעבר שנקבעה בעניין טחימר. לגופו של עניין, מטעימה המבוקשת את המסוכנות

הנש��ת מן המשיב נוכח עבירות הנשק בהן הוא מואשם; את החשש הממשי לשיבוש מהלכי משפט והשפעה על עדים מצדיו; את עברו הפלילי; ואת תסקרי שירות המבחן שהוגשו בעניינו, מהם עולה כי קיים סיכון להישנות מעורבות עם החוק ואף קיים קושי עם הערכות המפקחים עליו.

22. המשיב טוען – באמצעות בא-כוו, עו"ד אלי מסטרמן – כי הוא נתן, דה פקטו, בمعצר בלתי חוקי קרוב לארבעה וחצי חודשים (החל מיום 21.8.2016). משכך, העובדה כי עד עתה לא הגיע המשיבה בקשה להארצת מעצר מעידה על "תקלה חמורה" שיש בה כדי להוכיח את שחרורו. זאת ביחס, שכן לטענת המשיב הוא התריע לפני בית המשפט המחויז, ביום 29.11.2016, על כך שהוא נתן בمعצר לערות שמעצרו לא הוארך על ידי בית משפט זה. בהמשך לכך, טוען כי הבקשה דנה היא למעשה בקשה לחידושו של המעצר ולא להארcta. לגופו של עניין, טוען המשיב כי הן בית המשפט המחויז והן בית משפט זה קבעו זה מכבר כי קיימת חולשה ראייתית בעניינו בכל הקשור לעבירות הנשק; וכי אין ממש בטענות בדבר חשש לשיבוש מהלכי משפט על ידו.

דין והכרעה

23. נקודת המוצא לדיננו הינה כאמור כי תקופת המעבר שנקבעה בעניין טחימר פגה ביום 25.12.2016, כך שהבקשה Dunn הוגשה באחור של שלושה שבועות. כפועל יוצא מכך, המעצר בפיקוח אלקטרוני בו מצוי בעת המשיב הינו לא חוקי.

24. מהו מושך התקופה בה מצוי המשיב במעצר לא חוקי? בעניין זה, דעתינו עם המשיבה. לו הייתה מוגשת הבקשה Dunn בתוך תקופת המעבר שנקבעה בעניין טחימר, נהיר כי לא הייתה עומדת לעורר הטענה כי הינו נתן במעצר לא חוקי החל מיום 21.8.2016, המועד שעדיין הוארך מעצרו על ידי בית משפט זה [ראו והשוו: בש"פ 7533/16 מדינת ישראל נ' גנוגנה, פסקאות 30-29 (23.11.2016)]. על כן, את תקופת מעצרו הלא חוקי של המשיב יש למנות החל מהמועד האחרון בו עמדה לבקשת האפשרות להגיש כדין את הבקשה להארצת מעצר, קרי, מיום 25.12.2016.

25. מדובר אם כן בתקופה לא מבוטלת בה נתן המשיב במעצר לא חוקי. בית משפט זה הטיעים רבות ביחס למעצרו של נאשם באופן לא חוקי, כי אין להשלים עם פגיעה בחירותו של אדם, שהוא הנכס החשוב ביותר שיש לו, שנעשית שלא מכוח החוק [ראו, למשל: בש"פ 9519/06 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה ז' (21.11.2006) (להלן: בש"פ 9519/06)]. דברים אלו מקבלים משנה תוקף שעה שלמבקשת היה נתון פרק זמן ארוך ומשמעותי – בן קרוב לחודשים – להתארגנות ולהגשת בקשה למעצר חדשות בעקבות הלכת טחימר. בנסיבות אלה אין, ולא יכולה להיות, שום הצדקה לאי-הגשת בקשה להארצת מעצר בתוך תקופת המעבר שנקבעה. מילא, מוצא אני חומרה יתרה במקרה Dunn, בו תקופת המעצר הלא חוקי נעוצה בא-אי-הגשת בקשה במועד כאמור. המקירה Dunn מעלה בכל חריפותה את התחשזה כי קיימים נאים אשר "ונפלים בין הcisיות". על אף שעדמה לבקשת תקופה ממושכת בה היה עליה לבחון מי הם הנאים אשר לפי יחס ההמרה שנקבע בעניין טחימר נתונים למעשה במעצר לא חוקי, לא עליה בידייה לעשות כן. אין להשלים עם מצב זה.

26. מן הטעם האמור, נטיית הראשונית הייתה שלא להיעתר לבקשת להארצת מעצרו של המשיב [ראו והשוו החלטת השופט י' עמידת מהיום, ב-בש"פ 577/17 מדינת ישראל נ' מנו]. עם זאת, מושכלות יסוד הן כי אין בתקלות מצדין של רשותה התביעה אשר הביאו למעצר לא חוקי כדי להוביל אוטומטית לשחרורו של נאשם, כך שיש להמשיך ולבחוון את שאלת המשך מעצרו לגופו של עניין [ראו, למשל: בש"פ 6100/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 והפניות שם (17.11.2013); בש"פ 9519/06, פסקה ז']. לאחר שזרת עיני בנסיבות הייחודיות של המקירה Dunn – ועל אף החומרה היתרה שבמעצר הלא חוקי בנסיבות Dunn – שוכנעתי כי אין מנוס מהארצת מעצרו בפיקוח אלקטרוני – של המשיב, הגם שלפרק זמן מוגבל.

27. כעולה מההשתלשות היליכי המיעצר שתוארה לעיל, עצם ההחלטה על שחרורו של המשיב ממיעצר מאחרי סורג ובריח לא התקבלה בנקול._CIDOU, כאשר עסוקן בעבירות נשק בכלל ובUBEIROT של שחך בפרט, הכלל הוא מיעצר עד תום הליכים ורק במקרים חריגים יורה בית המשפט על שחרורו של הנאשם ממעצר מאחרי סוגר ובריח [סעיפים 22(ב) ו-21(א)(1)(ג) לחוק המיעזרים, כאמור. כן ראו, למשל: בש"פ 8702/15 מדינת ישראל נ' ابو קטיש, פסקה 27 וההפקנות שם (24.12.2015)]. צזכור, בהחלטת בית משפט זה מיום 10.4.2016 אמונה נקבע כי מתקיים במקרה דנן אותו "טעמים מיוחדים" – כהוראת סעיף 22(ב) לחוק המיעזרים – אך לצד זאת הוטעם ביחס ל"חולפת" המיעצר בו שווה המשיב כתע (הכוללת פיקוח אלקטרוני) כי היא "אינה מיטבית". אם לא די בכך, יש לחזור ולהתעדים כי הן בית המשפט המחויז והן בית משפט זה חזו ועמדו בהחלטותיהם על המסתוכנות הנש��פת מן המשיב.

28. זאת ועוד, כמופורט לעיל, אף לאחר קבלת ההחלטה העקרונית על העברתו של המשיב למיעצר בפיקוח אלקטרוני, עליו חששות בנוגע לטיב הפיקוח האלקטרוני, נוכח מקום המיעצר בתחום יהודה ושומרון. על כך יש להוסיף את היליכים המתנהלים לפני בית המשפט המחויז בכל הקשור לזרחות המפקחים. כאמור, שני המפקחים שאושרו לבסוף – אחותו וגיסו של המשיב – ביקשו להשחרר ממשויibusותם. לעומת זאת אין במצבם מפקחים נוספים, שכן בתסוקיר מבחן שניתן זה מכבר של שירות המבחן את צירופם של שלושת המפקחים שהוצעו על ידי המשיב. בנסיבות אלה, לא ניתן יהיה לשחרר את המשיב ממיעצר בפיקוח אלקטרוני. משכבר עתה קיים חשש כי המפקחים כורעים תחת עומס האחריות המוטלת עליהם, סבורני כי לא ניתן לבטל את מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני.

29. בשולי הדברים, רואה אני לדוחות את טענת המשיב לפיה כבר בדיון שהתקיים ביום 29.11.2016 התריע על היוטו נתון במיעצר לא חוקי. עיון בפרוטוקול הדיון אכן מעלה כי בא-כוח המשיב מסר את הדברים הבאים: "יש קושי פרוצדורלי שכן הוא עצור מעל 9 חודשים ואין החלטה להארכה ואף לא הוגשה בקשה". עם זאת, מעין בהיליכי המשיב עולה כי אף לאחר מועד זה הגיע המשיב מספר בקשות שענין יציאה מן המיעצר בפיקוח אלקטרוני מונת לקלל טיפול שניים בעיר כפר סבא. בנסיבות אלה התקבלו בהחלטותיהם של בית המשפט המחויז, בהסכמה המבוקשת, מימים 26.12.2016 ו-8.1.2017. אין כל ספק כי מלאה האחריות להארכת מעצרו של המשיב מוטלת על כתפי המבוקשת ולא על המשיב. מאידך, אין לקבל טענה לפיה המשיב הוגשה בקשה על היוטו נתון במיעצר לא חוקי – עובדה אשר הייתה הופכת את אי-הגשת הבקשה להארכת מעצר במועד לחמורה אף יותר – שעה שהמשיב המשיך והגיש בקשות, מהן עולה לכואורה כי לדידו הוא נתון כדין במיעצר.

30. הנה כי כן, על אף נטיית הראשונית לדוחות את הבקשה Dunn הנسبות הייחודיות של המקרה Dunn, עליו עמדתי לעיל, מטotta את הCPF להארכת מעצרו של המשיב. עם זאת, על מנת לתת ביטוי לchromera היתרה שמצוין אני בהגשתה המאוchorה של הבקשה ולתקופת המיעצר הלא חוקי שנגרמה מאיוחר זה, אני נעתר לבקשת המבוקשת להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים.خلف זאת, רואה אני לנוכח להאריך את מעצרו של המשיב לשlish מהתקופה שהתקשה, קרי, ב-30 ימים " בלבד". לモטור לציין כי אין בכך כדי לקבוע מסמורות בדבר האופן בו ראוי יהיה לדון בבקשת שלישייה להארכת מעצרו של המשיב, היה ותוגש בקשה שכזו.

סוף דבר

31. אני מורה בזאת על הארכת מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני ב-30 ימים, לפי סעיף 62 לחוק המיעזרים, החל מיום 25.12.2016, או עד למתן פסק דין בעניינו בת"פ 12493-11-15 בבית המשפט המחויז מרכז-לוד, לפי המוקדם מבין המועדים.

ניתנה היום, כ"א בטבת התשע"ז (19.1.2017).

